

EDITAT PER UN GRUP DE PATRIOTES CATALANS D'AMERICA, EN DEFENSA DELS PAISOS DE LLENGUA CATALANA: PRINCIPAT DE CATALUNYA, I ELS REGNES DE VALENCIA I DE MALLORCA (58.532 Kms.² — 1.804 Municipis — 5.901.000 habitants)

GENER - FEBRER DEL 1958 — PUBLICACIO MENSUAL — NUMEROS 19 - 20

SOLIDARITAT PATRIOTICA

AMB "RESSORGIMENT" que consigna en el seu editorial de desembre: "en el nostre bregar de toda la vida per Catalunya —ALLUNYATS DE TOTA MILITANCIA POLITICA DE PARTIT— hem sostingut sempre el dret de la nostra pàtria a la seva INDEPENDENCIA NACIONAL... ENS HEM VIST ATACATS —i encara ens en veiem— per gent "catalanista", "nacionalista" i, àdhuc, per alguns que es diuen —quan els convé— separatistes", mentre cobreixen llurs intencions polítiques en un doble crit de "Visca Catalunya i Visca la República".

Té tota la raó "Ressorgiment" que aquest doble joc no és per a nosaltres que no hem acceptat mai "aquests termes mitjos ni som amics de subterfugis ni de les metàfores en coses tan sagrades com entenem que són les que es refereixen a la pàtria". I hi ha qui té una tendència morbosa al subterfugi i a la metàfora quan es tracta d'atacar als patriotes; per la nostra banda ja ens hem hagut de defensar en un editorial recent; però la veritat i la dignitat sempre resplendeixen com és el cas de "Ressorgiment" amb el qual ens sentim plenament identificats. I molt més, quan ens acompanya, en aquesta lluita aferrissada, la joventut catalana actual, que no vol saber res d'aquesta mena de catalans, als quals **ELS ESPANYOLS ELS VAREN RENTAR EL CERVELL.** ¡Visca "RESSORGIMENT" i la seva tasca netament catalana!

QUI SON ELS NOSTRES DETRACTORS

"Vehement i càustic, ingenu i romàntic... que fa conferències polítiques"... Algú diàriament li deia: "Anem lúbric"... "Molta gent el tenia per un home de mal geni, per un crític implacable i despietat, per un escriptor que només es complaïa en anàlisis gairebé clíniques de vides pecadores i episodis morbosos". Creiem que queda ben retratat, per qui el coneix a fons, un dels nostres detractors, que acostuma a analitzar clínicament, amb morbositat inhumana, els defectes dels demés, i no es veu els propis. Sempre succeeix el mateix amb certa mena de gent!

REACCIO CONTRA ELS NOSTRES DETRACTORS

D'UN PROBAT PATRIOTA: C. C.; "No sé fins a qui punt som IRRESPONSABLES; el cas és que cada vegada trobo més interessant "COMBAT" i si un defecte existeix, és que no poguem enviar-ne més exemplars per a la seva distribució dintre Catalunya. Contineu doncs aquesta obra tan patròtica, que tan mancava a la palestra". Queden ben servits els nostres detractors!

ELOGIS A COMBAT

A. S. — VALENCIA: "He tingut la grandíssima sort de rebre per mans d'un bon amic, la vostra publicació, la qual he llegit amb molta complaença, i desitjo la tramesa constant" — (Jove de 22 anys d'edat).

JOAN P. FABREGAS: LONDRES

"Rebut "Combat" ple de "Mossegades" que em plauen molt i que crec van fent forat i ajuden EFFICIENTLY, com diem ací, a netejar la porqueria i a esclarir l'atmosfera a l'exili, que tanta falta ens fa. Us en felicito i estic segur que seguireu en aqueixa mateixa tasca i amb la mateixa empena, energia i encert com fins ara.
(Passa a la pàgina 4)

Director: Lluís Alvarez. Administrador: Salvador Villà.—Tacón 16 Havana-Cuba. Preu de l'exemplar 10 centaus.—Un any: 1 peso.

REPUBLICA GENOCIDA

EL passat no constitueix pas el mur de les nostres lamentacions. Però les noves generacions tindriem dret — i algú ja ho ha reconegut — a establir les responsabilitats històriques per la desfeta de Catalunya en el segon quart del segle actual. La història, però, ja s'encarregarà, al seu dia, d'establir-les. El fet és que, per dues dècades, a l'exili o a casa, les velles generacions catalanes quasi mai no han fet esment d'haver comès cap error. I això ha estat possible — inversemblantment possible, — perquè els polítics de "partit" de la pre- guerra segueixen cometent, a l'exili, la mateixa cadena d'errors d'abans. Per ells, el terratrèmol històric de Catalunya no ha variat, des de cap angle, la circumstància històrica-política nacional. Encara tenim un "partit majoritari" al Sena, que viu d'espalltes a la realitat històrica del moment i desplaçat, per tant, en el temps. A Mèxic, sembla, els membres d'aquest partit pensen ben diferent.

El passat, dèiem, no pot pas constituir el mur de les nostres lamentacions, però si ha de formar-nos l'experiència de cara al futur. De l'orientació inicial que es dongui als esdeveniments el dia que Catalunya es deslliuri del jou franquista, dependrà el curs històric del demà. I davant nostre, cara a aquell dia, els joves hi tenim una gran experiència: el 14 d'Abril del 1931. I després, una altra de més gran encara: el 19 de Juliol d'aquell mateix any. No creiem que hi hagi una sola veu entre les velles generacions, si entrem en un diàleg positiu, que s'atreveixi a afirmar-nos que d'aquell moment històric Catalunya en tregué la llibertat que li corresponia. Es a dir: l'experiència ens demostra que en el camí de reivindicació nacional catalana, d'aquella circumstància varem aprofitar-ne ben poc. I ningú no gosaria, tampoc, afirmar-nos que el govern central no va pretendre, en tot moment, engolir-se fins on li fou possible, no tan sols la República Catalana, sino també l'Estatut. Negar això, vista l'actuació del Parlament Espanyol desfent l'Estatut de Núria, i després l'actuació de la Comissió Mixta de Traspassos de Serveis, fora discutir en l'absurd.

Per a nosaltres, els joves, l'engany no fou pas solament durant les reunions del 14 al 17 d'Abril que finiren amb la República Catalana. Per bé que allò fou la primera i més decisiva fase del genocidi republicà — que segons Madariaga seguia la trajectòria dels Austries i els Borbons en llur "tradició de unidad hispànica" — la segona fase fou més llarga i de més gran responsabilitat històrica pels qui l'acceptaren. Llegim que a les reunions del 14 al 17 Fernando de los Rios els hi deia als membres del Govern Català, que el conglomerat hispanic "només podia comblar-se per una entesa CONFEDERAL lliure i fraterna... Fou a base d'aquestes afirmacions, que els Delegats catalans acceptaren substituir la República Catalana pel Govern de la Generalitat de Catalunya, però mantenint, com digué Macià a l'Alcalà Zamora, la "plena independència del Govern català del de Madrid, en tot el que fa als afers interiors de la nostra terra". Després de l'enguany de San Sebastian, aquest fou el segon engany...

Fins aquí, però, el poble, no hi havia intervingut en sentit estrictament legalment. La responsabilitat dels Delegats del Govern de Catalunya fou individual. I no és pas tan gran com sembla, tot considerant que ells cregueren, sens dubte, en les paraules de Fernando de los Rios i del President Alcalà Zamora, rebudes, aquestes, directament per Macià.

El que sí resulta impressionant i de dimensió històrica en el món occidental, és, després d'aquests fets, la forma amb què el Govern Central es burlà del Govern i del poble català al minimitzar fins al paroxisme l'Estatut de Núria, que fou plebiscitat pel 75% de la població de Catalunya, i entusiàsticament acceptat pel 99,4% dels votants. No podria pas exigir-se una majoria més impressionant. Qualsevol país civilitzat l'hauria acceptada sense discussió, tenint en compte, també, que li havien escamotejat,